

vore gamle, hæderlige Forældre maa blive forskaaet for at opleve Enden paa Komeden.»

Jørgen Skolelærers Ord faldt mere milde. De kom tøvende ud af det store Skæg, blev et for et bragt til Verden i Svøbet af en Røgsky. Han og Tyge var mere jævnaldrende; de havde som Børn sovet i samme Seng og været gode Kammerater. Saa var de jo ogsaa politiske Meningsfæller. I Virkeligheden beundrede han sin Broder, men han gjorde det med daarlig Samvittighed og under mangehaande Anfægtelser.

Hans Bekymringer galdt Tyges private Liv, hvorom der gik saa mange foruroligende Rygter. Navnlig ængstedes han ved Tanken om, at Broderen skulde have lukket sit Hjerte for Kristus. Tyge selv udtalte sig aldrig offentlig om den Slags Ting. Men han var dog den, der bar Ansvaret for, at Partiet havde søgt Forbund med rige Børsjoder og Fritænkere for at støtte sin Presse. Og var der ikke meget i hans hele selvraadige Færd, der vidnede imod ham? Og maatte man da ikke for hans egen Skyld haabe paa og bede til, at Herrens stærke Haand vilde standse ham paa hans Sejrsbane og nedslaa ham i Støvet, saa han kunde lære Ydmyghed?

Vort Liv er kun et flygtigt Nu,  
men evig Helvedsmørkets Gru.